

Barokke schoonheid in Leidse Pieterskerk

Leiden ■ 'Tönet ihr Pauken!' Dirigent Peter Dijkstra moet aan deze woorden gedacht hebben bij de opstelling van de Akademie für Alte Musik Berlin. Prominent vóór de trompetten zijn de pauken geplaatst, waarachter Paul Brämbock zich naar hartelust uitleeft.

In het openingskoor 'Jauchzet, frohlocket', de versie waar Dijkstra voor kiest, spelen de pauken zó'n overweldigende rol, dat de drie blazers helaas te veel de achtergrond in worden geslagen. Brämbock houdt zich daarna bepaald in; wordt het evenwicht tussen de twee wakker schuddende partijen hersteld.

Wat ik mij verder afvraag, is waarom de chef-dirigent heeft gekozen voor tenor Topi Lehtipuu als evangelist. Het is waar, zijn stem heeft een fraai klankbereik, maar tevens een enorm vibrato, wat helemaal niet past in Dijkstra's

opvatting van een haarfijn, transparant lijnenspel. Want, wat is dat Nederlands Kamerkoor onder zijn leiding gegroeid tot een beeldschon vlinderlicht verende eenheid van zangers, die zelfs in stralende of heetgebakerde fortissimi de zwaartekracht ontstijgen.

De koralen krijgen de aandacht die tekst en muziek naar waarde schatten. Verlangen lijkt het sleutelwoord in 'Wie soll ich dich empfangen'. Licht in 'Dein Glanz all Finsternis verzehrt', waarbij de eerste hobo organisch meeglanst. En dat kleine woordje Ach! in Herzliebste Jesulein....als een vleugje nardus. Dan in het meditatief meest verstilde koraal, 'Ich steh an deiner Krippen hier', de bede Nimm hin, die op engelenhanden wordt weggedragen.

Ook de koren onderscheiden zich verrassend van elkaar. Danken en Loben vallen als kerststerren voor de Gnaden Thron, twinkelen

Muziek Recensie

Weihnachts-Oratorium: Nederlands Kamerkoor met Akademie für Alte Musik Berlin o.l.v. Peter Dijkstra, met Hannah Morrison (sopraan), Maarten Engeltjes (countertenor), Topi Lehtipuu (tenor, evangelist) en Matthias Winckler (bas). Gehoord: 21-12, Pieterskerk, Leiden.

licht, gewichtsloos. De vaart, de articulatie van het 'Ehre sei dir, Gott', het doorschijnende stemmenweefsel is adembenemend mooi, tot 'Dank bereit'. Het dansende orkest zingt mee in 'Weil uns dein Segen so herrlich erfreut'.

Ingehouden woedend, met scherpe klauwen brijst de vijand in het openingskoor van de zesde cantate. Dijkstra laat het koor met recht zwiepen, het orkest geselen, vol ingehouden veerkracht, onoverwinnelijk.

Van de Akademie verdient de eerste hoboïst Xenia Löffler een eremedaille. Zij speelt bijkans de belangrijkste rol met verve in dit fantastische orkest. Betovert in haar warme, zacht wollige klankkleuring op een schijnbaar moeiteloze manier de bomvolle Pieterskerk. Ook de fijnbesnaarde toon van de eerste viool, hoe fragiel ook, doet wonderen.

De Sinfonia wordt als één lange adem uitgesponnen waarin het continuüm (overigens in alle delen)

bijzonder energiek en uitgesproken participeert.

De stemmen van sopraan Hannah Morrison, countertenor Maarten Engeltjes en bas Matthias Winckler zijn voor elkaar geschaapen. Het duet 'Herr, dein Mitleid' geeft troost, warmte en vrijheid in de volmaakte schoonheid van twee naar elkaar toegekeerde stemmen, die los van de partituur 'wieder neu machen'.

Engeltjes doet glansrijk zijn naam eer aan; zingt alsof een hemelse boodschapper over zijn tong scheert, loepzuiver. In strakke ijle lijnen verkondigt hij grote blijdschap die heel de kerk ten deel valt in 'Schlafe mein Liebster, genesze der Ruh'. De melismen op 'erfreuen' zweven als een lang wiegend lint om ons heen. En waar kan al deze schoonheid beter tot z'n recht komen dan in de Pieterskerk?

Lidy van der Spek